

Pot čez lužo, temna ostrešja
 po mizi tava očenaš
 deseta maša, Jelov griček
 srebrnjaki, dohtar s pravdo
 Meta, kdaj se tiho vdaš.

Meta Kušar

METAMORFOZA Konec je z žetvijo,
 konec je poletju,
 rešitev je ostala nedotaknjena.
 Sence drvijo,
 ko ptice spijo blizu ognjišč;
 ne zaničujem trenutka dolgega
 za najmanjši glas.
 Iščem visoko jutro,
 privid petelina, ki nosi svitanje v kljuno,
 ujame zadnje lise in vse temno
 speha na rob.
 Ni mogoče gledati v sonce,
 ne moreš se greti na mnogokotniku
 sitem svetlega.
 Lahko stanjšaš zrak
 in povečaš razsežnost.
 S samim seboj v času večera zasvetiš svetlobo.

OKUS
 PO JABOLKU Jesen ne zapeljuje več,
 pa ne moreš biti ravnodušen.
 Čutiš
 žejo in lakoto,
 ne po jutru,
 ne po večeru,
 dan se ti je ves dal.
 Mogoče manjka drobtina,
 ker je bil samo tvoj.

AVGUST Nič ni mimo,
 BREZ samo veliko je odsotnega.
 POLETJA So rjave oči iz teme,
 a jih ne vidiš.
 Včasih je le mogoče vzeti
 besedo iz molka,
 pa jo pustiš, da sprhni.
 Tako zemlji ostane preveč toplote,
 preveč za trohnobo,
 preveč za hladno poletje.

SPOROČILO Ne vem,
 kdaj je večni popotnik
 pozabil tu svoja oblačila.
 In ker sem bila še vsa
 gola,
 so postala moja.
 Usodna oblačila.
 Samo rutica
 od nekje drugje okrog vratu.
 Samo okrog vratu.

Vladimir Memon

IN MEMORIAM 1.

Seme drevesa smo tvojega oj
 od jutra pokriti z mrakom oči
 temni plameni
 gorimo kamen
 telesa tvojega ...

Po hiši v besedo žalno odete
 ležijo pokopane ure
 s tisoč predmeti spočete
 v les v kamen preklete v smrt ...